kuwad maad et umbrohhi saaks lämmatud, ja seme woiks juurduda. Nouan siis tagga kas ehk minnogi süddames alles söti ehk umbrohto ollemas. Sedda siis püan ärrakitkuda ja teist harrida et Jummala wiljoke woiks kaswada ja siggida.

Wahhest jälle pannen omma willetsust koue mürristamisse arrolisseks. Kül aiawad mustad, kolledad pilwed külles, ja ähwardawad hirmo; agga tagga järrele kossutab wihmoke maad ja jahhutab ilmokest; ning siis mötlen: Kui küllejänud, paistab päike jälle! Wata nenda ma arwan issiennast ja omma ello pöllotö sarnatseks. Kas pöld tohhib kündja wasto öölda: Mis sa teed?

Agga kes on so pöllo perremees ja harria? küssis Otto weel?

Kes muud, wastas Hans, kui Sesamma kes lund annab kui willa ja hallad mahkülwab kui tuhka; kes rohkeste waud kastab ja wihmapiiskadega maad sullaks teeb; (Laul. 147, 8. 16; 65, 11.) ja kes omma päwapaistega pöllud ja karjamaad kossutab. — Kedda Issand armastab sellele annab temma hirmo. Ebr. 12, 6.

3. Adam ja Kerub.

Adam olli hakkanud ommale pöldo harima ja rohhoaeda walmistama, täis wiljakandjaid puid ja söödawaid rohtusid. Wiljapead laenetasid temma wäljal, ja hülgasid öhta päwapaistes, ja puud ollid täis öisid ja kallist wilja. Innimesse sou issa olli omma naese lastega keige se päwa töödteinud; ning kui öhto kättejoudis puhkasid nemmad mäekünka peäl ja waatsid pöllo illo ja ähhawalge au. — Siis astus Edeni aia hoidja Kerub kest nende sekka; agga legitsew mook ei olnud temma käes, ning temma pallenäggo olli sahke. Temma terretas neid heldeste ja üttes: Waatke! Ei kanna kül Ma ennam issenneseest wilja nen-